Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kymmenes jaosto)

29 päivänä toukokuuta 2024*

Henkilöstö – Virkamiehet – Kurinpitomenettely – Kurinpitoseuraamus – Varoitus – Tehtäviin kohdistuvaa arvonantoa heikentävät toimet – Henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artikla – Toimen antajan toimivalta – Perusteluvelvollisuus – Hyvän hallinnon periaate – Puolueettomuus – Perusoikeuskirjan 41 artikla

Asiassa T-766/22,

Maria Canel Ferreiro, kotipaikka Overijse (Belgia), edustajanaan asianajaja N. Maes,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja I. Demoulin,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja O. Porchia sekä tuomarit M. Jaeger, L. Madise (esittelevä tuomari), P. Nihoul ja S. Verschuur,

kirjaaja: V. Di Bucci,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon sen, etteivät asianosaiset ole kolmen viikon kuluessa siitä, kun niille on ilmoitettu asian käsittelyn kirjallisen vaiheen päättymisestä, pyytäneet järjestämään istuntoa, ja päätettyään unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 3 kohdan nojalla ratkaista asian ilman asian käsittelyn suullista vaihetta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

1 Kantaja, Maria Canel Ferreiro, vaatii SEUT 270 artiklaan perustuvalla kanteellaan ensinnäkin kumoamaan hallinnollisen tutkimuksen EN-2101 (jäljempänä hallinnollinen tutkimus) ja Euroopan unionin neuvoston kyseisestä hallinnollisesta tutkimuksesta 28.5.2021 laatiman kertomuksen (jäljempänä tutkintakertomus), toiseksi kumoamaan neuvoston 25.11.2021 antaman päätöksen, jolla kantajalle esitettiin kurinpitotoimena varoitus (jäljempänä riidanalainen päätös), ja kolmanneksi kumoamaan hänen valituksensa hylkäämisestä 1.9.2022 tehdyn päätöksen (jäljempänä valituksen hylkäämispäätös).

Asian tausta

2 Kantaja otettiin Euroopan komission palvelukseen virkamieheksi vuonna 2006. Hänet siirrettiin 1.9.2013 neuvostoon, jossa hän työskenteli oikeudellisen yksikön kirjaamossa.

3 Kantaja hoiti 1.4.2019–15.6.2021 hallintoavustajan virkaa ja työskenteli tarkastajana neuvoston työterveyshuollon ja sosiaalipalvelujen talousarvio- ja varainhoitoyksikössä.

4 Kantajan esimies, A, lähetti 19.2.2021 neuvoston pääsihteeristön organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle pääjohtajalle, C:lle, luonnoksen johdon muistioksi, jossa tuotiin esiin muun muassa kantajan viestintään liittyvät ongelmat sekä jännitteet, joita niistä aiheutui kantajan suhteisiin kollegojensa ja esimiestensä kanssa. Luonnos muistioksi toimitettiin samana päivänä kantajalle huomautusten esittämistä varten.

5 Kantaja lähetti 23.2.2021 A:lle sähköpostiviestin, jossa hän kyseenalaisti A:n luonnoksessa johdon muistioksi esittämien huomioiden paikkansapitävyyden ja katsoi sen olevan todiste A:n häneen kohdistamasta kiusaamisesta. Kyseinen sähköpostiviesti lähetettiin tiedoksi C:lle ja B:lle, joka oli organisaatiokehityksen ja -palvelujen pääosaston henkilöstöresurssiyksikön johtaja.

6 Kantaja toimitti 3.3.2021 A:lle huomautuksensa, jotka koskivat luonnosta johdon muistioksi.

7 A:n kehotettua kantajaa peruuttamaan 23.2.2021 lähetetyssä sähköpostiviestissä esitetyt kiusaamissyytökset kantaja lähetti 13.3.2021 A:lle uuden sähköpostiviestin, jossa kyseenalaistettiin A:n johdon muistiossa esittämien lausumien todenperäisyys ja hänen johtamiskykynsä.

8 Nimittävänä viranomaisena C valtuutti hallinnon oikeudellisten neuvonantajien yksikön suorittamaan kantajaa koskevan hallinnollisen tutkimuksen seuraavien seikkojen selvittämiseksi:

– oliko kantaja vuoden 2020 vuosilomaansa järjestellessään laiminlyönyt Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) mukaiset velvollisuutensa, muun muassa henkilöstösääntöjen 12 ja 60 artiklassa säädetyt velvollisuudet, sekä työtehtävissä neuvoston pääsihteeristössä toimivien virkamiesten lomia koskevien henkilöstösääntöjen säännösten soveltamista koskevien sääntöjen vahvistamisesta tehtyyn neuvoston pääsihteeristön päätökseen 1/2014 perustuvat velvollisuutensa?

– oliko kantaja käytöksellään A:ta kohtaan vuonna 2021 käydyssä sähköpostiviestien vaihdossa laiminlyönyt henkilöstösääntöjen mukaiset velvollisuutensa, erityisesti niiden 12 artiklassa säädetyt velvollisuudet?

9 Kantajalle ilmoitettiin 24.3.2021 hallinnollisen tutkimuksen aloittamisesta.

10 Tutkijat kuulivat kantajaa 8.4.2021.

11 Tutkijat esittivät 26.4.2021 kantajalle kaksi kirjallista kysymystä ja pyysivät häntä kommentoimaan kahta virkettä, jotka sisältyivät hänen 23.2.2021 ja 13.3.2021 A:lle lähettämiinsä sähköpostiviesteihin ja joissa hän esitti A:ta kohtaan kiusaamissyytöksiä. Samana päivänä lähettämässään sähköpostiviestissä kantaja täsmensi, että hän oli jo ilmaissut kantansa tältä osin, eikä tehnyt lisäyksiä aikaisempiin selvityksiinsä.

12 Todistajia kuultuaan tutkijat lähettivät 5.5.2021 kantajalle tutkintakertomusluonnoksen tosiseikkoja ja olosuhteita koskevan osan. Koska kantaja ei esittänyt huomautuksia asetetussa määräajassa, tutkijat ilmoittivat hänelle 25.5.2021, että loppukertomus toimitettaisiin nimittävälle viranomaiselle päätöksentekoa varten.

13 Tutkijat toimittivat 28.5.2021 päivätyllä sisäisellä muistiolla C:lle tutkintakertomuksen, jossa he totesivat yhtäältä, ettei kantaja ollut rikkonut henkilöstösääntöjen säännöksiä järjestellessään vuoden 2020 vuosilomaansa, ja toisaalta, että ”kun otetaan huomioon kyseessä olevat teot ja erityisesti [kantajan] [A:lle] vuonna 2021 lähettämät sähköpostiviestit, [kantaja] o[li] rikkonut ainakin henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artiklaa”.

14 Kantajalle ilmoitettiin 10.6.2021 mahdollisuudesta tutustua hallinnollisen tutkimuksen päätelmiin, jotka toistettiin C:n sihteeristölle toimitetussa tutkintakertomuksessa ja sen liitteissä. Kantaja tutustui kyseisiin asiakirjoihin sekä kaikkiin asiakirja-aineistoon kuuluviin asiakirjoihin 21.6.2021.

15 Nimittävä viranomainen aloitti 19.10.2021 kantajaan kohdistuvan kurinpitomenettelyn kurinpitolautakuntaa kuulematta.

16 Nimittävä viranomainen teki 25.11.2021 riidanalaisen päätöksen, joka annettiin tiedoksi kantajalle 8.2.2022.

17 Kantaja teki 2.5.2022 valituksen riidanalaisesta päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla.

18 Nimittävä viranomainen teki 1.9.2022 valituksen hylkäämispäätöksen.

Asianosaisten vaatimukset

19 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– kumoaa valituksen hylkäämispäätöksen

– ”kumoaa hallinnollisen tutkimuksen ja tutkintakertomuksen”

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Neuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen osittain tutkimatta ja hylkää sen osittain perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Hallinnolliseen tutkimukseen ja tutkintakertomukseen kohdistuvan kolmannen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

21 Neuvosto vetoaa siihen, että kumoamisvaatimukset on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin ne kohdistuvat hallinnolliseen tutkimukseen ja tutkintakertomukseen.

22 On muistettava, että kantajalle vastaisia toimia ovat ainoastaan toimet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka vaikuttavat hänen etuihinsa suoraan ja välittömästi muuttaen hänen oikeusasemaansa selvästi. Kun on kyse toimista tai päätöksistä, jotka tehdään monivaiheisessa menettelyssä ja erityisesti sisäisen menettelyn päätteeksi, kannekelpoisia ovat pääsääntöisesti ainoastaan toimenpiteet, joissa lopullisesti vahvistetaan hallinnon kanta kyseisen menettelyn päätteeksi; sen sijaan menettelyn kuluessa toteutetut toimenpiteet, joilla valmistellaan lopullista päätöstä, eivät ole kannekelpoisia. Päätöstä valmistelevat toimet eivät ole asianomaiselle vastaisia, ja kantaja voi vasta menettelyn päätyttyä tehdystä päätöksestä nostetun kanteen yhteydessä vedota aikaisempien, tähän päätökseen kiinteästi liittyvien toimien sääntöjenvastaisuuteen (ks. vastaavasti tuomio 2.2.2022., LU v. EIP, T-536/20, ei julkaistu, EU:T:2022:40, 37–39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Nyt käsiteltävässä asiassa hallinnollisella tutkimuksella oli tarkoitus selvittää, oliko kyse virkamiehelle henkilöstösääntöjen nojalla kuuluvien velvollisuuksien täyttämättä jättämisestä. Tutkimuksen päätteeksi laaditussa kertomuksessa esitetään tältä osin vain nimittävälle viranomaiselle annettu suositus, joka koskee tutkimuksesta tehtäviä päätelmiä. Sekä hallinnollinen tutkimus että tutkintakertomus ovat menettelyn kuluessa toteutettuja toimenpiteitä, joissa ei ennalta määrätä nimittävän viranomaisen lopullista kantaa, kuten ilmenee myös henkilöstösääntöjen 86 artiklassa säädetyn kurinpitojärjestelmän ja henkilöstösääntöjen liitteessä IX säädettyjen sääntöjen ja menettelyjen nojalla hallinnollisten tutkimusten suorittamisesta ja tutkintamenettelyistä sekä neuvoston pääsihteeristön kurinpitolautakunnasta annetun päätöksen N:o 73/2006 6 artiklan 1 kohdasta. Näin ollen hallinnollista tutkimusta ja tutkintakertomusta ei voida pitää kantajalle vastaisina toimina.

24 Edellä esitetyn perusteella hallinnolliseen tutkimukseen ja tutkintakertomukseen kohdistuva kolmas vaatimus on jätettävä tutkimatta.

Ensimmäinen ja toinen vaatimus, joiden mukaan riidanalainen päätös ja valituksen hylkäämispäätös on kumottava

Alustavat toteamukset

25 Kantaja vetoaa kumoamisvaatimustensa tueksi neljään kanneperusteeseen.

26 Ensimmäisessä kanneperusteessa, joka on kaksiosainen, kantaja väittää yhtäältä, että tutkijat ylittivät nimittävän viranomaisen heille antaman toimivallan, ja toisaalta, että he eivät olleet kantajaa kohtaan objektiivisia ja puolueettomia.

27 Toinen kanneperuste koskee valituksen hylkäämispäätökseen liittyviä lainvastaisuuksia.

28 Kolmannessa kanneperusteessaan kantaja vetoaa puolustautumisoikeuksiensa loukkaamiseen.

29 Kantaja esittää myös neljännen kanneperusteen, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artiklan rikkomista ei ole näytetty toteen. Kantajan neljännessä kanneperusteessa esittämät väitteet voidaan jakaa lähinnä neljään ryhmään. Näin ollen kantaja väittää seuraavaa:

– ensimmäiseksi, että riidanalaisessa päätöksessä ei ole esitetty mitään perusteluja, jotka liittyisivät henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomista merkitseviin tosiseikkoihin

– toiseksi, että henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomista ei missään tapauksessa ole näytetty toteen

– kolmanneksi, että riidanalaisen päätöksen perusteluissa ei osoiteta, mikä oli henkilöstösääntöjen 12 artiklan vastaista halventavaa viestintää

– neljänneksi, että henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomista ei ole missään tapauksessa näytetty toteen.

30 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantajan esittämä toinen kanneperuste koskee nimenomaisesti väitettä valitusmenettelyyn liittyvistä lainvastaisuuksista, kuten siitä, että valituksen hylkäämispäätöksen tekijällä ei ollut toimivaltaa tehdä tällaista päätöstä, ja puolueettomuuden periaatteen loukkaamista sen vuoksi, että valituksen hylkäämispäätöksen teki riidanalaisen päätöksen laatija.

31 Oikeuskäytännön mukaan kantajan on voitava saattaa unionin tuomioistuinten tutkittavaksi valituksensa hylkäämistä koskevan päätöksen lainmukaisuus silloin, kun hän vetoaa nimenomaisesti valitusmenettelyä koskevaan kanneperusteeseen. On nimittäin niin, että jos kantaja voisi tällaisessa tapauksessa riitauttaa vain alkuperäisen päätöksen, suljettaisiin pois kaikki mahdollisuudet riitauttaa oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely, jolloin kantaja ei saisi asiaansa käsitellyksi menettelyssä, jonka tarkoitus on mahdollistaa sovintoratkaisu työntekijän ja hallinnon välisessä erimielisyydessä ja edesauttaa sitä ja vaatia viranomaista, jonka alaisuuteen työntekijä kuuluu, tarkastelemaan päätöstään uudelleen sääntöjä noudattaen ja virkamiehen mahdollisesti esittämien väitteiden valossa (ks. vastaavasti tuomio 19.6.2015, Z v. unionin tuomioistuin, (T-88/13 P, EU:T:2015:393, 143–146 kohta).

32 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ennen kuin se lausuu riidanalaista päätöstä koskevista kanneperusteista, on heti aluksi tutkittava toinen kanneperuste. On nimittäin niin, että jos toinen kanneperuste vaikuttaa perustellulta ja unionin yleinen tuomioistuin kumoaa valituksen hylkäämispäätöksen, on hallinnon tehtävä tutkia valitus uudelleen ja valvoa oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn sääntöjenmukaisuutta. Tällaisessa tapauksessa riidanalaiseen päätökseen kohdistuvat vaatimukset on jätettävä tutkimatta ennenaikaisina, koska kyseinen päätös voidaan saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi vain, jos sitä on tarkasteltu uudelleen sääntöjenmukaisessa oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä (ks. vastaavasti tuomio 16.5.2017, CW v. parlamentti, T-742/16 RENV, ei julkaistu, EU:T:2017:338, 59–61 kohta).

33 Ensimmäinen, kolmas ja neljäs kanneperuste kohdistuvat sekä riidanalaiseen päätökseen että valituksen hylkäämispäätökseen. Tutkittaessa kumoamisvaatimuksia siltä osin kuin ne perustuvat kyseisiin kanneperusteisiin, on lähdettävä siitä periaatteesta, että vaikka kanne kohdistuu muodollisesti valituksen hylkäämiseen, se vaikuttaa siten, että asianomaiselle vastainen toimi, josta valitus oli tehty, saatetaan tuomioistuimen käsiteltäväksi, paitsi jos valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen ulottuvuus poikkeaa kyseisen valituksen kohteena olleen toimen ulottuvuudesta (ks. vastaavasti tuomio 8.7.2020, WH v. EUIPO, T-138/19, ei julkaistu, EU:T:2020:316, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Valituksen – kun otetaan huomioon sen sisältö – hylkäämisen ei tarvitse merkitä pelkästään kantajan riitauttaman toimen vahvistamista, etenkään silloin, kun hallintoviranomaiset tutkivat hänen tilanteensa uudelleen uusien oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella tai kun ne muuttavat tai täydentävät alkuperäistä päätöstä. Näissä tapauksissa valituksen hylkääminen on tuomioistuinvalvonnan piiriin kuuluva toimi, jonka tuomioistuin ottaa huomioon arvioidessaan riitautetun toimen laillisuutta tai jota se voi jopa pitää asianomaiselle vastaisena toimena, joka on korvannut riitautetun toimen (ks. tuomio 10.10.2019, Colombani v. EUH, T-372/18, ei julkaistu, EU:T:2019:734, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 8.7.2020, WH v. EUIPO, T-138/19, ei julkaistu, EU:T:2020:316, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä asiassa valituksen hylkäämispäätöksellä vahvistetaan riidanalaisen päätöksen sisältö muuttamatta sen merkitystä tai ulottuvuutta tai tutkimatta kantajan tilannetta uudelleen uusien oikeudellisten seikkojen tai tosiseikkojen valossa.

35 Näin ollen riidanalaisen päätöksen laillisuutta tutkittaessa on otettava huomioon valituksen hylkäämispäätökseen sisältyvät perustelut (ks. vastaavasti tuomio 6.7.2022, MZ v. komissio, T-631/20, EU:T:2022:426, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Toinen kanneperuste, joka koskee valituksen hylkäämispäätökseen liittyviä lainvastaisuuksia

36 Toinen kanneperuste on kaksiosainen. Ensimmäinen osa koskee valituksen hylkäämispäätöksen tekijän toimivallan puuttumista ja toinen osa Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 1 kohdan rikkomista.

– Toisen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee valituksen hylkäämispäätöksen tekijän toimivallan puuttumista

37 Kantaja väittää, että neuvoston pääsihteeristön organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalla pääjohtaja C:lläei ollut toimivaltaa tehdä päätöstä hänen valituksensa hylkäämisestä. Tältä osin kantaja väittää yhtäältä, että henkilöstösääntöjen ja muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen soveltamista koskevien päätöksenteko- ja allekirjoittamisvaltuuksien siirrosta tehdyn neuvoston pääsihteerin päätöksen N:o 16/2017 1 artiklan f alakohdasta ilmenee, että henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla tehdyt päätökset eivät kuuluneet niiden päätöksentekovaltuuksien piiriin, jotka pääsihteeri on siirtänyt hallinnosta vastaavalle pääjohtajalle eli nykyiselle neuvoston organisaatiokehityksen ja -palvelujen pääosaston pääjohtajalle.

38 Kantaja väittää toisaalta, ettei ole osoitettu, että päätöksen N:o 16/2017 muuttamisesta tehty neuvoston pääjohtajan päätös N:o 23/22, jolla pyritään varmistamaan jatkuvuus pääsihteerin viran ollessa avoinna ja siirretään neuvoston organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle pääjohtajalle toimivalta tehdä muun muassa henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisia päätöksiä, oli voimassa hänen valituksensa tekoajankohtana 2.5.2022.

39 Neuvosto kiistää kantajan väitteet.

40 On muistettava, että henkilöstösääntöjen 2 artiklan 1 kohdan nojalla kukin toimielin määrää henkilöt, jotka kyseisessä toimielimessä käyttävät henkilöstösäännöissä nimittävälle viranomaiselle annettua toimivaltaa.

41 Neuvosto teki kyseisen säännöksen nojalla nimittävän viranomaisen ja palvelusopimukset tekevän viranomaisen määräämisestä neuvoston pääsihteeristölle ja päätöksen 2013/811/EU kumoamisesta 6.2.2017 päätöksen (EU) 2017/262 (EUVL 2017, L 39, s. 4). Päätöksen N:o 2017/262 1 artiklan c alakohdasta ilmenee, että toimivaltaa, joka henkilöstösäännöissä annetaan nimittävälle viranomaiselle, käyttää pääsihteeri, jolla on saman päätöksen 1 artiklan 2 kohdan mukaisesti oikeus siirtää toimivaltansa kokonaan tai osittain organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle pääjohtajalle.

42 Näin ollen pääsihteeri siirsi hänelle päätöksellä N:o 2017/262 annetut päätöksentekovaltuudet päätöksellä N:o 16/2017 organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle pääjohtajalle, paitsi muun muassa siltä osin kuin on kyse henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan soveltamisesta [päätöksen N:o 16/2017 1 artiklan f alakohta].

43 Tehtäviensä päättymisen huomioon ottamiseksi neuvoston pääsihteeri, D, teki kuitenkin päätöksen N:o 23/22, jolla muutettiin päätöstä N:o 16/2017 lisäämällä siihen 1 a artikla, jossa säädetään seuraavaa: ”pääsihteerin viran ollessa avoinna, siihen saakka, kunnes uusi pääsihteeri nimitetään avoinna olevaan virkaan [SEUT] 240 artiklan 2 kohdan mukaisesti, päätöksen [N:o]2017/262 – – nojalla pääsihteerille annettu toimivalta siirretään organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle pääjohtajalle, lukuun ottamatta 1 artiklan 1 kohdan g [alakohdassa] – – säädettyä toimivaltaa”. On täsmennettävä, että päätöksen N:o 16/2017 1 artiklan 1 kohdan g alakohdassa säädetty toimivalta, joka ei kuulu organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle pääjohtajalle siirretyn toimivallan piiriin, koski päätöksiä, jotka tehtiin ”2 artiklassa tarkoitetuista yksikön edun mukaisista uudelleensijoittamisista ja siirroista muissa kuin hallinnon pääosastossa”.

44 Näin ollen päätöksellä N:o 23/22 muutettiin pääsihteerin organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavalle johtajalle siirtämien päätöksentekovaltuuksien laajuutta siirtämällä tälle poikkeuksellisesti, pääsihteerin viran ollessa avoinna, lähes kaikki pääsihteerin toimivalta, mukaan lukien valtuudet tehdä päätöksiä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

45 Päätöksen N:o 23/22 2 artiklan mukaan päätöksen oli määrä tulla voimaan sen allekirjoittamispäivänä.

46 Kantaja väittää, että päätöksen N:o 23/22 allekirjoittamispäivää, joka on päätöksen 2 artiklassa säädetty päätöksen voimaantuloedellytykseksi, ei ole näytetty toteen. Kantajan mukaan ei myöskään ole osoitettu, että päätöksen soveltamisedellytys, joka koski avointa pääsihteerin virkaa, täyttyi.

47 Päätöksen N:o 23/22 allekirjoittamispäivästä on huomattava, että vastauskirjelmässään neuvosto esitti päätöksestä N:o 23/22 allekirjoitetun version ja sen yhteydessä etenemissuunnitelman, josta ilmeni, että neuvoston pääsihteeri oli todella allekirjoittanut mainitun päätöksen 29.4.2022.

48 Siltä osin kuin on kyse avoimesta neuvoston pääsihteerin virasta, pysyvien edustajien komitealle (Coreper) 5.4.2022 annetun ilmoituksen toisen kohdan mukaan neuvoston pääsihteerin, D:n, ero astui voimaan 30.4.2022. Lisäksi neuvoston uusi pääsihteeri alkoi hoitaa virkaansa vasta 1.11.2022.

49 On muistettava, että kantaja teki valituksensa 2.5.2022 ja että nimittävä viranomainen hylkäsi sen 1.9.2022.

50 Tästä seuraa, että päätös N:o 23/22 oli voimassa valituksen hylkäämispäätöksen tekohetkellä, ja tämän vuoksi valituksen hylkäämispäätös kuului organisaatiokehityksestä ja -palveluista vastaavan pääjohtajan eli C:n toimivaltaan.

51 Toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

– Toisen kanneperusteen toinen osa, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan rikkomista

52 Kantaja väittää, että vaikka C:llä olisi ollut toimivalta tehdä valituksen hylkäämispäätös virallisen edelleenvaltuutuksen nojalla, tämän olisi pitänyt toteuttaa tarvittavat toimenpiteet perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdasta johtuvien hyvän hallinnon ja puolueettomuuden vaatimusten noudattamiseksi muun muassa siirtämällä kantajan valituksen tutkintavaltuudet edelleen toiselle pääjohtajalle. Kantajan mukaan se, ettei C pidättynyt ratkaisemasta omaan kurinpitopäätökseensä kohdistuvaa valitusta, epäsi kantajalta oikeuden henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa taattuun häntä koskevan päätöksen puolueettomaan uudelleenkäsittelyyn.

53 Neuvosto kiistää kantajan väitteet.

54 On muistettava, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa taattu jokaisen oikeus siihen, että unionin toimielimet käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, on unionin oikeuden yleinen periaate ja että oikeuskäytännön mukaan hyvän hallinnon periaate merkitsee muun muassa, että toimivaltaisella toimielimellä on velvollisuus tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki asian kannalta merkitykselliset seikat (ks. tuomio 19.10.2022, JS v. SRB, T-270/20, ei julkaistu, EU:T:2022:651, 145 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa kuitenkin säädetään, että jokainen henkilöstösäännöissä tarkoitettu henkilö voi tehdä häntä koskevasta toimenpiteestä valituksen nimittävälle viranomaiselle, jos kyseinen viranomainen on tehnyt päätöksen tai jos se on jättänyt henkilöstösäännöissä edellytetyn toimenpiteen tekemättä.

56 Neuvoston tavoin on yhtäältä huomautettava, että henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa ei millään tavoin edellytetä, että muu kuin henkilölle vastaisen toimenpiteen toteuttanut nimittävä viranomainen käsittelee kyseisestä toimesta tehdyn valituksen. Kyseisestä kohdasta ilmenee sen sijaan, että unionin lainsäätäjä on tarkoittanut tilannetta, jossa sama viranomainen tekee virkamiehelle vastaisen päätöksen ja ratkaisee sen jälkeen siitä tehdyn valituksen.

57 Valitusmenettelyn varsinaisesta luonteesta unionin tuomioistuin on toisaalta katsonut, että kyse ei ole muutoksenhakumenettelystä, vaan valitusmenettelyn tavoitteena oli asettaa viranomaiselle, jonka alaisuuteen virkamies kuuluu, velvollisuus tarkastella päätöstään uudelleen virkamiehen mahdollisesti esittämien huomautusten valossa (ks. vastaavasti tuomio 21.10.1980, Vecchioli v. komissio, 101/79, EU:C:1980:243, 31 kohta). Unionin tuomioistuin on näin ollen katsonut, että kantajalle vastaisen päätöksen tekijä voi osallistua kyseisestä päätöksestä tehdyn valituksen ratkaisevan kollegiaalisen elimen päätösharkintaan. Asiassa Vecchioli v. komissio (101/79, EU:C:1980:243) 21.10.1980 annettuun tuomioon johtaneessa ratkaisuehdotuksessaan julkisasiamies Warner oli korostanut, että valitus ei ollut luonteeltaan riidanalaisen toimen tehnyttä viranomaista ylempänä olevalle viranomaiselle tehtävä oikaisuvaatimus. Julkisasiamies Warnerin mukaan henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan tavoitteena on antaa virkamiehille mahdollisuus vaatia, että heille vastainen päätös käsiteltäisiin uudelleen heidän esittämiensä toteamusten valossa. Julkisasiamies toteaa vielä, että tältä osin ei ole merkitystä sillä, että sen jälkeen, kun toimivaltainen viranomainen on määritetty henkilöstösääntöjen 2 artiklan mukaisesti, viranomainen, jonka on määrä tutkia kysymys uudelleen, on sama kuin päätöksen tehnyt viranomainen (ks. vastaavasti julkisasiamies Warnerin ratkaisuehdotus Vecchioli v. komissio, 101/79, EU:C:1980:212).

58 Unionin yleinen tuomioistuin on 8.7.2020 annetussa tuomiossa WH v. EUIPO (T-138/19, ei julkaistu, EU:T:2020:316, 63 kohta) lisäksi katsonut, että henkilöllä, joka oli nimittävänä viranomaisena tehnyt virkamiehelle vastaisen päätöksen, ei ollut velvollisuutta pidättyä osallistumasta päätöksentekomenettelyyn, joka koskee mainitun virkamiehen kyseessä olevasta päätöksestä tekemää valitusta.

59 Edellä esitetystä ilmenee, että vaikka valitusta ei nyt käsiteltävässä asiassa saatettu kollegiaalisen elimen tutkittavaksi, kun otetaan huomioon valitusmenettelyn luonne, perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan rikkomista ei voida todeta vain sen vuoksi, että valituksen hylkäämispäätöksen on tehnyt neuvoston sisäisten asioiden järjestämistä koskevien sääntöjen mukaisesti sama henkilö, joka oli tehnyt valituksen kohteena olevan päätöksen. Kantaja ei myöskään ole vedonnut muihin seikkoihin, jotka voisivat vaarantaa hänen valituksensa ratkaisseen henkilön puolueettomuuden.

60 Tästä seuraa, että toisen kanneperusteen toinen osa ja näin ollen toinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä, samoin kuin valituksen hylkäämispäätökseen kohdistuvat kumoamisvaatimukset, joita on esitetty kyseisen kanneperusteen perusteella.

Neljännen kanneperusteen ensimmäinen ja kolmas osa, jotka koskevat perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

61 Neljännen kanneperusteen ensimmäisessä ja kolmannessa osassa kantaja väittää ensinnäkin, että riidanalaisessa päätöksessä ei esitetä henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomiseen liittyviä perusteluja, lukuun ottamatta viittausta tutkintakertomuksen päätelmiin, ja toiseksi, että riidanalaisessa päätöksessä ei myöskään mainita halventavaa viestintää, joka voisi merkitä henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomista.

62 Neuvosto, joka ei vastaa suoraan perusteluvelvollisuuden loukkaamista koskeviin kantajan väitteisiin, väittää tutkintakertomuksen 36–38 kohdasta ilmenevän, että 23.2. ja 13.3.2021 lähetetyissä sähköpostiviesteissä kantaja on esittänyt A:ta kohtaan loukkaavia ja vihamielisiä lausumia. Neuvoston mukaan kantaja rikkoo käytöksellään yhtäältä henkilöstösääntöjen

21 artiklaa ja toisaalta niiden 12 artiklaa, koska kiusaamissyytökset, joita kantaja esitti esimiestään kohtaan ilman alustavaa näyttöä, olivat voimakas vihamielisyyden ilmaus, joka on omiaan kyseenalaistamaan A:n maineen ja ammatillisen kunnian.

63 On muistettava, että perusteluvelvollisuuden tarkoituksena on yhtäältä antaa asianomaiselle riittävät tiedot sen arvioimiseksi, onko hänelle vastainen toimi perusteltu, ja tilaisuus nostaa kanne Euroopan unionin tuomioistuimissa, ja toisaalta antaa näille tuomioistuimille mahdollisuus valvoa toimen laillisuutta (ks. tuomio 10.9.2019, DK v. EUH, T-217/18, ei julkaistu, EU:T:2019:571, 146 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Perustelujen riittävyyttä on arvioitava niiden sanamuodon lisäksi suhteessa siihen tosiasialliseen ja oikeudelliseen asiayhteyteen, jossa riidanalainen toimi on tehty (ks. tuomio 10.9.2019, DK v. EUH, T-217/18, ei julkaistu, EU:T:2019:571, 147 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Nyt käsiteltävässä asiassa nimittävä viranomainen toteaa riidanalaisen päätöksen johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa, että ”[hallinnollisen tutkimuksen] päätelmien mukaan [kantaja] on teoillaan ja erityisesti vuonna 2021 [A:lle] lähettämillään sähköpostiviesteillä rikkonut ainakin henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artiklaa”.

65 Tästä on todettava, että tosiseikoissa, jotka nimittävä viranomainen lukee kantajan syyksi, ainoastaan toistetaan osittain tutkintakertomuksen 105 kohta, joka sisältyy mainitun kertomuksen päätelmiä koskevaan osaan. Kyseinen kohta on kuitenkin vain suppea yhteenveto toteamuksista, joita tutkijat esittävät tutkintakertomuksen edeltävissä osissa. Kun edellä mainittuun kohtaan viitataan irrotettuna asiayhteydestään, siitä eivät ilmene tarkasti kantajan syyksi luetut tosiseikat.

66 On nimittäin yhtäältä niin, että sellaisen yleisen viittauksen perusteella, joka koskee ”vuonna 2021 – – lähetettyjä sähköpostiviestejä” ja jota ei ole täydennetty kyseisen viestinnän sisältöön liittyvillä selvityksillä, ei voida ymmärtää, minkä kantajan A:lle kohdistamien lausumien nimittävä viranomainen katsoi rikkovan henkilöstösääntöjen 12 tai 21 artiklaa. On toisaalta niin, että riidanalaisessa päätöksessä käytetty ilmaus ”erityisesti” viittaa siihen, että kantajalle määrätään seuraamus muistakin toimista, joita ei kuitenkaan täsmennetä enempää, kuin A:lle vuonna 2021 lähetetyistä sähköpostiviesteistä.

67 Nimittävä viranomainen ei myöskään ole antanut kantajalle selityksiä tosiseikoista, jotka luetaan hänen syykseen valituksen hylkäämispäätöksessä, vaikka kantaja väitti valituksessaan yhtäältä, ettei hän tiedä, mikä nimenomainen toiminta voisi merkitä henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomista, koska A ei ollut koskaan kyseenalaistanut hänen työnsä laatua, ja toisaalta, että hän ei saanut vastausta tiedusteluihinsa, jotka koskivat sähköpostiviestejä, joiden väitettiin rikkoneen henkilöstösääntöjen 12 artiklaa. Valituksen hylkäämispäätöksessä ei käsitellä kantajan valituksessa esittämiä väitteitä, jotka koskevat perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artiklan rikkomisen osalta, ja lisäksi kyseisen päätöksen 7 kohdassa vain toistetaan osittain tutkintakertomuksen 105 kohdan sanamuoto siltä osin kuin on kyse kantajan syyksi luettavista tosiseikoista.

68 Kuten edempänä 23 kohdasta ilmenee, tutkintakertomuksessa annetaan nimittävälle viranomaiselle suositus, joka koskee hallinnollisesta tutkimuksesta tehtäviä päätelmiä, eikä siinä määrätä ennalta nimittävän viranomaisen lopullista kantaa. Nimittävä viranomainen on nimittäin velvollinen tarkastelemaan tutkintakertomusta ja toteuttamaan asianmukaisiksi katsomansa toimenpiteet sekä perustelemaan päätöksensä. Koska riidanalaisessa päätöksessä

kuitenkin viitataan mainittuun tutkintakertomukseen, johon kantajaoli päässyt tutustumaan, on selvitettävä, onko riidanalainen päätös, luettuna yhdessä tutkintakertomuksen kanssa, perusteltu edempänä 63 kohdassa mieliin palautetun oikeuskäytännön vaatimusten mukaisesti.

69 Tästä on todettava, että siltä osin kuin on kyse vuonna 2021 lähetetyistä sähköpostiviesteistä neuvosto väittää vastauskirjelmässään tutkintakertomuksen 36–38 kohdasta ilmenevän, että kantajan syyksi luetuilla toimilla tarkoitetaan 23.2. ja 13.3.2021 lähetettyjä sähköpostiviestejä, joissa hän oli esittänyt A:ta kohtaan loukkaavia ja vihamielisiä lausumia ja syyttänyt tätä kiusaamisesta.

70 On todettava, että tutkintakertomuksen 36 kohdassa tutkijat selittävät ”[kantajan] [A:n] kanssa käymän viestinnän ollen usein sävyltään, sisällöltään, muodoltaan ja luonteeltaan epäasiallista”, ja viittaavat yhteen kohtaan sekä 23.2.2021 (klo 14.31) lähetetyssä että 13.3.2021 (klo 11.49) lähetetyssä sähköpostiviestissä.

71 Tutkintakertomuksen 37 ja 38 kohdassa tutkijat selittävät lisäksi, että ne katsovat kantajan esittäneen A:ta kohtaan vakavia kiusaamissyytöksiä ja että ollessaan väärinkäytösluonteisia tällaiset syytökset voivat johtaa kurinpitoseuraamusten määräämiseen työpaikkakiusaamista ja työssä tapahtuvaa seksuaalista häirintää neuvoston pääsihteeristössä koskevan pääsihteerin päätöksen 3 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

72 Henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomisen osalta tutkintakertomuksen 91 kohdasta ilmenee, että tavan, jolla kantaja viesti esimiehensä kanssa vuonna 2021, katsottiin olevan ”epäkohtelias, kiusaava ja nöyryyttävä” sekä ”lähellä niskoittelua” ja näin ollen rikkovan mainittua 12 artiklaa.

73 Tutkintakertomuksen 59 ja 97 kohdasta yhdessä luettuina ilmenee henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomisen osalta, että koska virkamiehen on kyseisen säännöksen mukaan avustettava esimiehiään ja annettava heille neuvojaan, tutkintakertomuksessa katsottiin, ”ettei ollut hyväksyttävää, että [kantaja] syyttää [A:ta] kevein perustein työpaikkakiusaamisesta esittämättä siitä todellista alustavaa näyttöä, jonka tueksi olisi vähäisimpiäkään todisteita, ja [ettei] myöskään ol[lut] hyväksyttävää, että [kantaja] käy kauppaa tällaisilla syytöksillä ja ehdottaa niiden perumista, jos [A] peru[isi] laatimansa johdon muistion”.

74 Huolimatta näistä erilaisista huomautuksista, jotka koskevat kantajan epäasiallista viestintää, joka jatkui koko A:n kanssa tehdyn yhteistyön ajan, tutkintakertomuksesta ei kuitenkaan ilmene selvästi, mitä ovat ne 23.2. ja 13.3.2021 lähetettyihin sähköpostiviesteihin sisältyvät nimenomaiset seikat, joiden perusteella tutkijat päättelevät, että henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artiklaa on rikottu. Vaikka riidanalaisen päätöksen asiayhteys oli siis jossain määrin kantajan tiedossa, hän väittää perustellusti, että riidanalaisessa päätöksessä, luettuna yhdessä edellä mainitun tutkintakertomuksen kanssa, ei ole edempänä 63 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettuja riittäviä perusteluja, jotka koskevat hänen A:lle vuonna 2021 lähettämiään sähköpostiviestejä.

75 Kuten edempänä 66 kohdasta ilmenee, riidanalaisessa päätöksessä käytetty ilmaus ”erityisesti” viittaa siihen, että kyseisessä päätöksessä kantajalle määrätään seuraamus muistakin toimista, joita ei kuitenkaan täsmennetä enempää, kuin A:lle vuonna 2021 lähetetyistä sähköpostiviesteistä.

76 On huomautettava, että tutkintakertomuksen päätelmiä koskevaan osaan sisältyvästä 105 kohdasta ilmenee, että ”kun otetaan huomioon kyseessä olevat teot ja erityisesti sähköpostiviestit, jotka [kantaja] lähetti [A:lle] vuonna 2021, tutkijat toteavat [kantajan]

rikkoneen ainakin henkilöstösääntöjen 12 ja 21 artiklaa”. Näin ollen tutkintakertomuksen päätelmissä viitataan riidanalaisen päätöksen tavoin siihen, että toimintaan, josta kantajaa moititaan edellä mainittujen henkilöstösääntöjen säännösten rikkomisen perusteella, kuuluu kantajan A:lle vuonna 2021 lähettämien sähköpostiviestien lisäksi selvästi muitakin tekoja. Samalla on niin, että kun tutkintakertomusta luetaan kokonaisuutena, sen perusteella ei voida ymmärtää, mitä ovat tutkintakertomuksen 105 kohdassa mainittujen sähköpostviestien lisäksi muut ”kyseessä olevat teot”, joista kantajaa tutkintakertomuksen päätelmien mukaan moititaan sillä perusteella, että hän on laiminlyönyt henkilöstösääntöjen mukaiset velvollisuutensa.

77 On huomattava, että tutkintakertomuksen sanamuodon mukaan tutkijoiden tehtävänä oli toimeksiantonsa mukaisesti suorittaa hallinnollinen tutkimus sen toteamiseksi, ”o[liko] [kantaja] käytöksellään [A:ta] kohtaan vuonna 2021 lähettämissään sähköpostiviesteissä laiminlyönyt henkilöstösääntöjen mukaiset velvollisuutensa” (tutkintakertomuksen 1, 8 ja 75 kohta). Tutkintakertomuksen 36 kohdassa korostetaan tältä osin, että ”toimeksianto koskee vain henkilöä [A] ja ainoastaan [i] vuonna 2021 (ei vuonna 2020), ja ii) sähköpostiviestinnässä”. Samalla kertomuksessa viitataan useaan otteeseen kantajan asenteeseen ja vihamielisiin tekoihin muita kollegoja kohtaan sekä kantajan muuhun käytökseen A:ta kohtaan vuonna 2021 lähetettyjen sähköpostiviestien lisäksi.

78 Tutkintakertomuksen 40 ja 57 kohdassa tutkijat viittaavat esimerkiksi arvosteluun, jota kantaja oli esittänyt A:n tavasta johtaa yksikköään, ja tapaan, jolla kantaja oli viestinyt A:n kanssa kasvokkain. He väittävät yhtäältä, että kantajan asenne ”muuttuu erittäin nopeasti vihamieliseksi sitä kohtaan, miten [A] johtaa yksikköään, ja halveksunnaksi hänen päätöksiään, ohjeitaan, pyyntöjään ja neuvojaan kohtaan”, ja toisaalta, että ”[kantaja] korotti erittäin voimakkaasti ääntään [A:lle] ja eväsi häneltä useita kertoja tilaisuuden ilmaista näkemyksiään rauhallisesti ja hillitysti”, ja ”päinvastoin arvioi hänet etukäteen johtajaksi, joka ei pureudu ongelmien sisältöön ja jolla on taipumus jättää huomiotta hänen yksikölleen ominaisten toimintapuutteiden todellinen syy”.

79 Tutkintakertomuksen 59 kohdassa viitataan lisäksi vuosia 2019 ja 2020 koskeviin arviointeihin ja todetaan olevan ”sietämätöntä, että [kantaja] suhtautuu vuotta 2019 ja 2020 koskeviin arviointeihin halveksivasti ja lopettaa omin luvin työskentelyn tiettyjen kysymysten parissa (koska ne hänen mukaansa soveltu[isivat] paremmin muille kollegoille) tai kieltäytyy yhteistyöstä (koska ohjeet eivät hänen mukaansa ole selkeitä)”.

80 Tutkintakertomuksen 62 kohdassa tutkijat toteavat vielä, että kantaja ”tekee kollegoidensa työn äärimmäisen vaikeaksi” ja että asiakirja-aineistoon ”sisältyy runsaasti todisteita, jotka osoittavat, että [kantaja] oli vuodesta 2020 alkaen hukuttanut esimiestensä sähköpostilaatikot (toisinaan pitkiin) viesteihin, jotka vaikeutt[ivat] tarpeettomasti asioiden hallintaa, tai viesteihin, joissa hän kä[vi] hyvin riitaisia keskusteluja eri yksiköiden työntekijöiden kanssa”.

81 Tutkintakertomuksen 59 ja 60 kohdasta ilmenee, että tutkijat katsoivat ”toimivaltansa perusteella” voivansa arvioida edellä mainittua toimintaa, erityisesti edempänä 79 kohdassa. On tosin niin, että tutkintakertomuksen eri kohdissa toimivallan laajuudesta esitettyjen toteamusten voidaan sellaisenaan – tutkintakertomuksen 39 ja 88 kohdan valossa – selittää ilmaisevan kannan, jonka mukaan se, että toimeksianto rajoittui kantajan vuonna 2021 lähettämiin sähköpostiviesteihin, ei estänyt tutkijoita pohtimasta kantajan muita toimia ja muuta viestintää, jotta kyseessä olevien sähköpostiviestien sisältöä voitiin arvioida oikein. Ristiriita yhtäältä tällä tavalla määriteltyjen toimeksiannon rajojen ja toisaalta kertomuksen loppupäätelmien, sellaisina kuin ne on selvästi esitetty edempänä 76 kohdassa, välillä jättää kuitenkin sijaa epävarmuudelle määriteltäessä kertomuksen päätelmissä tarkoitettuja tekoja, joista määrättiin myöhemmin seuraamus

riidanalaisessa päätöksessä. Näin ollen riidanalaisen päätöksen perusteella ei voida selkeästi erottaa toisistaan seuraamuksen määräämiseen johtanutta toimintaa ja asiayhteytenä huomioon otettuja tosiseikkoja.

82 Henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomisen osalta tutkintakertomuksen 97 kohdassa, luettuna yhdessä kyseisen kertomuksen 59 ja 64 kohdan kanssa, viitataan kantajan toimintaan ”muita hierarkiaketjussa olevia kohtaan” tai siihen, että ”hän sekoitt[i] omin luvin tavanomaisia työskentelyolosuhteita” kieltäytymällä muun muassa ”tiettyjen tehtävien suorittamisesta”, että hän ott[i] ”poliisin” roolin ja vieläpä suhtautui ”halveksivasti” vuotta 2019 ja 2020 koskeviin arviointeihin. Näiden suppeiden ja yleisluonteisten ilmaisujen perusteella ei kuitenkaan voida tarkasti yksilöidä, mikä toiminta oli omiaan johtamaan henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomiseen ja minkä vuoksi.

83 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella on todettava, että koska riidanalaisen päätöksen perustelut voidaan tutkia tuomioistuimessa vain, jos yksilöidään tosiseikat, jotka luetaan virkamiehen syyksi henkilöstösääntöjen mukaisten velvoitteiden rikkomisen vuoksi, se, että tosiseikkoja, joista kantajaa moititaan, ei ole täsmennetty, estää unionin yleistä tuomioistuinta tutkimasta, onko riidanalainen päätös perusteltu.

84 Näin ollen neljännen kanneperusteen ensimmäinen ja kolmas osa on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava, eikä muita kanneperusteita, joihin kantaja vetoaa kyseistä päätöstä vastaan, ole tarpeen tutkia.

Oikeudenkäyntikulut

85 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian olennaisilta osin, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan unionin neuvoston 25.11.2021 tekemä päätös, jolla esitetään Maria Canel Ferreirolle varoitus, kumotaan.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Julistettiin Luxemburgissa 29 päivänä toukokuuta 2024.

Allekirjoitukset